

Ezra 7 - 8

DE HAND VAN GOD

• door Gerard Westerman

Inleiding

Waarom kon Ezra er herhaaldelijk van getuigen dat 'de goede hand van God over hem was' terwijl Naomi - uit het boek Ruth - moest zeggen: 'de hand des Heren is tegen mij uitgestrekt' (Ruth 1:13,20,21)? Is het niet omdat Ezra een weg van gehoorzaamheid ging en Naomi niet? We zien in het boek Ruth dat Elimelek en zijn vrouw Naomi een weg gingen die niet naar de gedachten van God was. Ze voelden zich vanwege een hongersnood in Bethlehem genoodzaakt om naar Moab te gaan, een volk waarvan God had gezegd dat ze niet in de gemeente des Heren mochten komen (Deut.23:3; Ezra 9:1-3). Was het niet beter geweest in deze nood God om raad te vragen dan een eigen weg te gaan? De vraag is niet of God ons wil zegenen, maar of Hij ons kan zegenen! Ezra ging op goddelijk bevel naar Jeruzalem. Misschien ligt de sleutel van het verstaan van de zegen die Ezra mocht ervaren in zijn leven in wat hij later zegt: 'De hand van onze God is ten goede over allen die Hem zoeken, maar zijn macht en zijn toorn zijn tegen allen die Hem verlaten' (8:22). Een man Gods die in opdracht van de Here tot Eli kwam, zei: 'Want wie Mij eren, zal Ik eren' (1 Sam.2:30). En in het boek Kronieken lezen we dat een profeet Azaria, de zoon van Oded, in een ontmoeting met koning Asa tegen hem zei: 'Luister naar mij, Asa, heel Juda en Benjamin! De HEERE is met u, zolang u met Hem bent. Als u Hem zoekt, zal Hij door u gevonden worden, maar als u Hem verlaat, zal Hij u verlaten' (2 Kron.15:1-2). Het is niet voldoende om een goede reis af te smeken van God; op die reis moet God ook mee kunnen gaan! Ezra had zich volkomen toegewijd aan de Here (Ezra 7:10). Wanneer u die gezindheid hebt zoals Ezra, dan mag u ook rekenen op 'de goede hand van God' over uw leven.

Wat eraan voorafging

In 606-605 v.Chr. begonnen de Babyloniërs aan hun verovering van Jeruzalem; ze voerden velen van het volk weg en verwoestten uiteindelijk de stad en de tempel in 587-586 v.Chr. In 538 vaardigde Kores een proclamatie uit die de Joden toestemming gaf om naar hun land terug te keren en hun tempel te herbouwen, en bijna vijftigduizend man keerden terug onder leiding van Zerubbabel (Ezra 1-6). De zeventig jaren van ballingschap waren ten einde. Ondanks moeilijkheden en oponthoud werd de tempel voltooid in 515. De tweede terugkeer gebeurde onder leiding van de priester-schriftgeleerde Ezra. Hij richtte het altaar op en ging in 458 naar Jeruzalem met ongeveer tweeduizend Joden onder wie

enkele Leviëten om te helpen bij de tempeldienst (Ezra 7-10). De derde terugkeer, in 444, gebeurde onder leiding van Nehemia. Hij kwam naar Jeruzalem om de muren weer op te bouwen (Neh.1-6) en het volk opnieuw te wijden (Neh.7-10). Nadat het land hersteld was, ondervond het Joodse volk tijden van beproeving en schande, maar de Here bracht hen er doorheen. Ezra en Nehemia benadrukten het vertrouwen op God als er een nieuw begin moet worden gemaakt en zijn werk moet worden gedaan - welke obstakels en tegenstand er ook worden ontmoet. Al zijn de dagen donker, God is er om voor ons te zorgen, ons te leiden, te bemoedigen en te beschermen.

Zoals gezegd ging Ezra op goddelijk bevel naar Jeruzalem. Hij was een man 'die zijn hart erop gezet had om de wet des Heren te onderzoeken en haar te volbrengen, en om in Israël inzetting en verordening te onderwijzen en hij was geleerd in de woorden van de geboden en voorschriften des Heren voor Israël' (Ezra 7:10-11). Maar die goede kwaliteiten en voornemens waren geen garantie dat alles goed zou gaan, ook hij moest de zegen van God afsmeaken. Laten we daarom de plaatsen waar over 'de goede hand van God' wordt gesproken eens onder de loep nemen:

Een hand die voorziet (7:6)

'Deze Ezra trok op uit Babel. Hij was een vaardig schriftgeleerde, bedreven in de wet van Mozes, die de HEERE, de God van Israël, gegeven heeft. En de koning gaf hem alles wat hij had verzocht, omdat de hand van de HEERE, zijn God, over hem was' (Ezra 7:6)

Door Gods hand kreeg Ezra van de koning alles wat hij verlangde, waaruit we mogen concluderen dat hij zijn verlangens bekendgemaakt had! Ook wij hebben onze verlangens en mogen ze bekendmaken. 'Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God' (Fil.4:6). We moeten oppassen dat we niet de fout maken te denken dat we alles wat we verlangen ook daadwerkelijk zullen ontvangen. De brieven van Jakobus en Johannes maken dat wel duidelijk. De eerste maakt ons duidelijk dat we moeten uitkijken dat we niet bidden om het ontvangene in onze hartstochten door te brengen. Dat is verkeerd bidden! (Jak.4:2). De tweede zegt dat bidden ook te maken heeft met Gods wil. 'En dit is de vrijmoedigheid die wij hebben in het toegaan tot God, dat Hij ons verhoort, telkens als wij iets bidden naar Zijn wil. En als

wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, dan weten wij dat wij het gevraagde, dat wij van Hem hebben gebeden, ontvangen.’ (1 Joh.5:14-15). Soms verkeren we in situaties dat we gewoon niet weten wat we zullen bidden. ‘En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. De Geest Zelf echter pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij Die de harten doorzoekt, weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit’ (Rom.8:26-27). Ondanks de complexiteit van gebed en verhooring leert de Heer Jezus ons ‘dat men altijd moet bidden en niet de moed verliezen’. Want zal God dan geen recht doen aan Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij hen soms lang laat wachten? (Luk.18:1,7).

Een hand die leidt (7:9)

*‘Op de eerste van de eerste maand was namelijk het begin van zijn tocht uit Babel, en op de eerste van de vijfde maand kwam hij in Jeruzalem aan, omdat de goede hand van zijn God over hem was’
(Ezra 7:9)*

Het was geen gemakkelijke reis die Ezra voor zich had! Een reis van ongeveer 1900 km door een droog, dor en onbekend gebied. Er waren gevaren van vijanden en struikrovers (8:31)! Ezra verkeerde in een soortgelijke situatie als eens Mozes, toen deze met het volk moest optrekken naar het beloofde land. Beide mannen, Mozes en Ezra, waren zich ervan bewust dat het geen gemakkelijke reis zou worden. Beide mannen wisten ook dat ze de aanwezigheid van God nodig hadden om de reis tot een goed einde te brengen. Mozes antwoordde op het voorstel van de Here om Zelf mee te gaan met de woorden: ‘Indien Gij zelf niet medegaat, doe ons vanhier niet optrekken’ (Ex.33:14). Ezra riep een vasten uit en smeekte God om zijn zegen voor de reis. Ook wij zijn op reis, ook al is het niet naar het Beloofde Land van Mozes, noch naar het Jeruzalem van Ezra. Wij zijn op reis naar het hemels Jeruzalem. Ook wij hebben de aanwezigheid, leiding en zegen van God nodig om ‘onze reis’ tot een goed einde te brengen, want gevaren zijn er niet weinig! Om het met de woorden van Ezra te zeggen: ‘we hebben de goede hand van God nodig!’

Een hand die bemoedigt (7:28)

‘Hij heeft mij goedertierenheid bewezen bij de koning, zijn raadgevers en alle machtige vorsten van de koning. Ik vatte moed omdat de hand van de HEERE, mijn God, over mij was en ik riep uit Israël familiehoofden bijeen om met mij mee te trekken’ (Ezra 7:27-28)

Ezra concludeerde uit de inhoud van de brief van koning Artachsasta die hij meekreeg, dat het God was die de koning die bereidheid in het hart had gegeven om het huis van de Here luisterrijk te maken (Spr.21:1). Dat gaf hem moed! Het lijkt erop dat Ezra toch wel enigszins opzag tegen de reis die hij moest maken, ook al wist hij dat het Gods bedoeling was. Het is niet goed dat iemand in zijn dienst aan God zichzelf isoleert van de rest van Gods volk. De Heer Jezus zond zijn discipelen twee aan twee uit in de verkondiging van het evangelie van het Koninkrijk (Mark.6:7). Ook de apostelen hadden altijd gezelschap van een of meer gelovigen. Daarom deed Ezra een oproep uitgaan en achttien familiehoofden gaven daaraan gehoor; een totaal van 1515 mannen plus de vrouwen en kinderen. We hebben allemaal wel eens een bemoediging nodig, niet alleen Ezra. Ook de apostel Paulus had momenten dat hij moedeloos was. Wanneer hij na een moeilijke reis in Italië aankomt op weg naar Rome lezen we: ‘En daarvandaan kwamen de broeders, die van onze zaken gehoord hadden, ons tegemoet, tot Appiusmarkt en de Drie Tabernen. Toen Paulus hen zag, dankte hij God en vatte hij moed’ (Hand.28:15). Door Gods hand kreeg Ezra mannen uit Israël om met hem op te trekken. Ook wij hebben andere gelovigen nodig: dat bemoedigt!

Een hand die zorgt (8:18)

‘En zij brachten ons, omdat de goede hand van onze God over ons was, een verstandig man, uit de nakomelingen van Machli, de zoon van Levi, de zoon van Israël, namelijk Serebja, met zijn zonen en zijn broers: achttien man’ (Ezra 8:18)

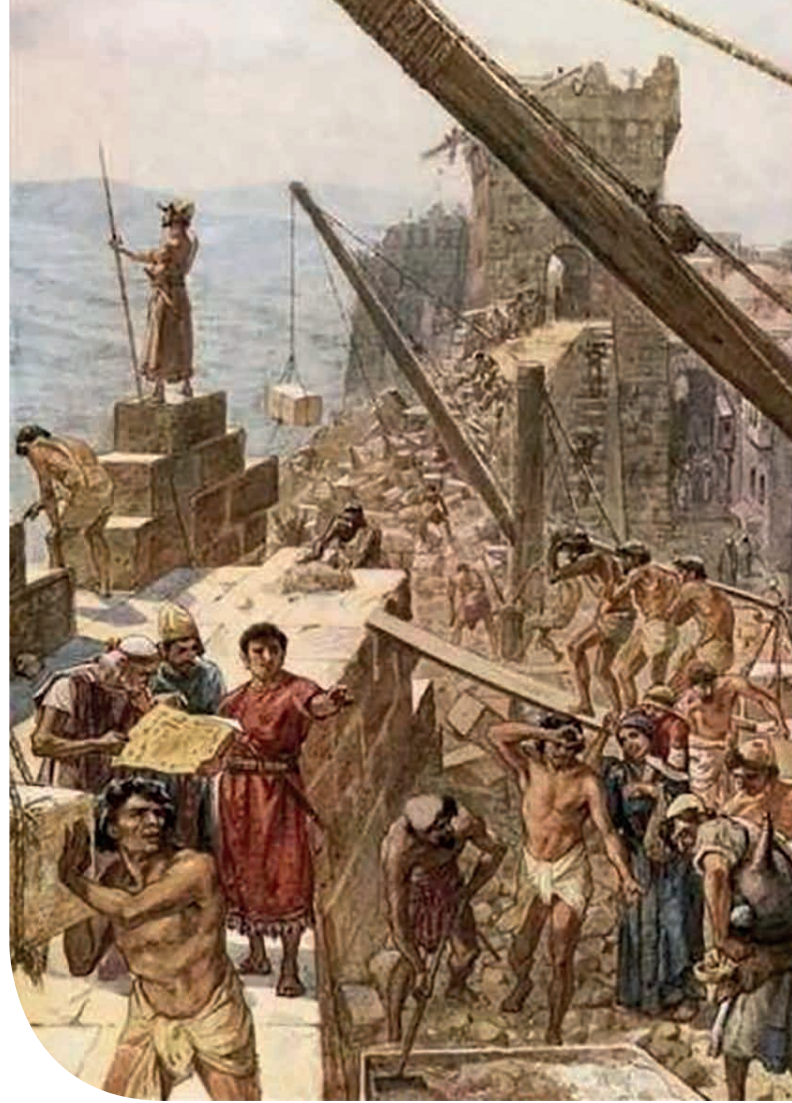
‘Afgezien van wat van buitenaf komt, overvalt mij dagelijks de zorg voor alle gemeenten’ schreef de apostel Paulus aan de Korinthiërs (2 Kor.11:28). Toen Ezra de groep van medereizigers overzag, kwam hij tot de ontdekking dat er geen Leviëten waren, hoewel koning Artachsasta hen daarvoor wel toestemming had verleend (7:13). Hieruit blijkt Ezra’s zorg voor het huis van God in Jeruzalem. Leviëten waren gekwalificeerde mensen,

bestemd voor de speciale taken verbonden aan dienst van de tempel (Num.1:50-53). Hadden de Levieten de oproep niet gehoord? In elk geval stelde Ezra een aantal familiehoofden aan die inzicht hadden om naar de plaats Casifja te gaan met het verzoek om dienaren voor het huis van God beschikbaar te stellen. Het resultaat was dat er in totaal 38 man megingen, en van de tempeldienaren die David en de vorsten aan de Levieten hadden gegeven voor de dienst: tweehonderdttwintig tempeldienaren (8:15-20). Daarmee waren de voorbereidingen voor de reis naar Jeruzalem ten einde en konden ze vertrekken. ‘Toen riep ik daar bij de rivier Ahava een vasten uit, om ons te verootmoedigen voor het aangezicht van onze God en om Hem om een voorspoedige reis te verzoeken voor ons, voor onze kleine kinderen en voor al onze bezittingen’ (8:21). Heeft het huis van God – de Gemeente – ook onze aandacht en hebben wij er ook zorg voor, dan mogen ook wij ons inzetten om aan gebreken tegemoet te komen en mogen wij de goede hand van God daarin ervaren. Wij willen het huis van God toch niet aan zijn lot overlaten (Neh.10:39)? We mogen al onze zorgen op Hem werpen en de Heer van de oogst om arbeiders smeken (1 Petr.5:17; Matt.9:38).

Een hand die beschermt (8:22,31)

‘Want ik schaamde mij ervoor om van de koning een leger en ruiters te vragen om ons te helpen tegen de vijand onderweg. We hadden immers tegen de koning gezegd: De hand van onze God is ten goede over al wie Hem zoeken, maar Zijn kracht en Zijn toorn is over al wie Hem verlaten’ (Ezra 8:22)

Hoewel hij vermoedelijk wel aanspraak had kunnen maken op een escorte van de koning, zag Ezra daarvan af omdat hij tegen de koning had gezegd: ‘De hand van onze God is ten goede over al wie Hem zoeken, maar Zijn kracht en Zijn toorn is over al wie Hem verlaten’ (8:22). Ezra ging dan ook de Here zoeken door middel van vasten en gebed en Hij liet zich door hen verbidden. Een verre reis maken is tegenwoordig niets bijzonders meer en ik denk dat veel christenen er niet eens bij stilstaan om God daarin te betrekken. ‘En nu dan u die zegt: Wij zullen vandaag of morgen naar die en die stad reizen, en daar een jaar doorbrengen en handeldrijven en winst maken, u, die niet weet wat er morgen gebeuren zal. Want hoe is uw leven? Het is immers een damp, die voor een korte tijd verschijnt en daarna verdwijnt. In plaats daarvan zou u moeten zeggen: Als de Here wil en wij leven, dan zullen wij dit

of dat doen’ (Jak.4:13-15). Ons hele leven als christen kun je zien als een reis door vijandelijk gebied en de eerlijkheid gebiedt ons om te erkennen dat velen in handen zijn gevallen van ‘vijanden en struikrovers’. Op de eerste van de eerste maand vertrok Ezra naar Jeruzalem en hij kwam daar vier maanden later aan. Hij kon getuigen dat de hand van God over hen was geweest en hen had gered uit de hand van de vijand en van de struikrover op de weg. Ook wij hebben bescherming nodig om gered te worden uit de macht van vijanden en struikrovers. ‘Hij zal ons geenszins begeven of verlaten’ want ‘de hand des Heren is niet te kort om te verlossen’ (Hebr.13:5; Jes.59:1).